

Nr 257.

Av herr **Pehrsson** i Bramstorp, *om anslag till uppmuddring i
Abbekås hamn.*

Under nuvarande kristid med rådande brist på födoämnen, har det visat sig, utav vilken stor betydelse det är, att de näringar, varigenom landet tillföres livsmedel, kunna bedrivas så intensivt som möjligt.

Näst jordbruket har fisket från de ställen, där detsamma med hjälp utav goda hamnar, som ge möjlighet för fiskarna att hava större båtar och därtill hörande redskap, lämnat det största tillskottet åt vår självförsörjning. Det torde vara självklart, att utan det kraftiga tillskott i födoämnen, som fisket lämnat de senaste åren, vår folkförsörjning hade varit i ett mycket sämre läge. Så skulle jordbruksnäringen, om ej fisktillförseln varit så betydelsefull som fallet varit, nu på grund av den större nedslaktning, som härav blivit nödvändig, varit mycket sämre ställd.

Det sist gångna året med den alltmera avtagande produktionen utav animaliska födoämnen hade säkerligen, om ej fisket lämnat ett så kraftigt tillskott, varit hart när omöjligt att genomkämpa.

Det har under de senare åren visat sig, att Östersjön varit rikt givande på fisk och särskilt sill, men i brist på för fisket nödiga hamnar kunna fiskarena mångenstädes ej med tillräcklig trygghet utöva sitt yrke. Utan hamn kunna de ej hålla tillräckligt stora fiskebåtar och måste därför nöja sig med mindre sådana och kunna därigenom ej bedriva sitt yrke med den intensitet, som är nödvändig för att kunna i första hand nödtorftigt försörja familjen och därefter skaffa sig någon behållning till tryggad ålderdom efter det mödofyllda arbete de utföra. Även om vi bortse från kristiden med dess stora varubrist och därav föranledd nödvändighet att öka all produktion och tillförsel utav livsmedel, torde det även under normala förhållanden vara en för stats-

makterna bjudande plikt att göra mesta möjliga för att en så viktig näring som fiskerinäringen inte allenast vidmakthålles utan utökas och beredes möjlighet för allt flera dugliga män att utöva densamma till båtнад för dem själva och landet.

Genom de senare årens vetenskapliga undersökningar har det visats, att fisktillgången i södra Östersjön flerstädes är synnerligen riklig. Bekant torde också vara, att våra fiskerimyndigheter just nu uppställt det problemet för sig att söka utnyttja denna rika tillgång på fisk genom åstadkommandet av ett fiske med större båtar och effektivare redskap än dem, som nu äro i bruk. Men en nödvändig förutsättning härför är befintligheten av goda hamnar. I detta avseende äro förhållandena mycket bristfälliga särskilt vid Skånes sydkust. På grund härav har fisket där på flera ställen gått tillbaka och fiskarens antal minskats. Ofta ha de utvandrat till Amerika för att där söka sig drägligare förhållanden. Ett sådant på grund av dålig hamn tillbakagående fiskläge är Abbekås på Skånes sydkust. Här har hamnen alltmer uppgrundats och är nu nästan igenfylld av tång och sand.

År 1881 deltogo här 55 yrkesfiskare med 51 båtar i sillfisket, numera hyser fiskläget endast 29 yrkesfiskare, och finnas där inga däckade båtar utan endast 26 öppna, mindre båtar.

Det dåliga skick, vari fiskehamnen vid Abbekås befinner sig, har där för fiskarebefolkningen framkallat ett verkligt nödläge, som gör att åtgärder från statens sida till hamnens nödtorftiga upphjälpande oeftergivligen äro påkallade, såvida man ej inom en snar framtid vill se Abbekås fiskläge alldeles utplånat.

Jag har därför tänkt mig, att riksdagen redan i år skulle anslå medel till att utföra en del av fiskehamnskommissionens förslag, nämligen en uppmuddring av den östliga delen av hamnen (på fiskhamnskommissionens karta streckad med rött S. V. — N. O., varigenom den svåraste bristen i hamnen skulle avhjälpas och fiskarena få plats för sina båtar. En dylik uppmuddring skulle icke innebära något förryckande ingrepp i fiskehamnskommissionens förslag utan blott betyda påskyndandet att utföra en del av detsamma.

På senare tid har från en del håll gjorts energiska försök att bland befolkningen öka intresset för fiskerinäringen, men ha dessa strandat på de dåliga hamnförhållandena.

Till nu nämnda besvärlighet för fiskarena kommer ytterligare den omständigheten, att järnvägen Skivarp—Charlottenlund kommer att nedläggas, vadan trakten förlorar sin förnämsta förbindelse med Ystad, av-

sättningsorten för dess varor. Möjligheten till en förbindelse sjöledes skulle därför bli av allra största betydelse.

Abbekås hamn är utav fiskehamnskommissionen upptagen bland dem, som äro avsedda att utföras och underhållas utav staten, men först i andra hand som nr 44. När dessa förbättringar kunna bli utförda, är ovisst.

Det svåra finansiella läge, i vilket vi nu befinna oss, torde göra riksdagen obenägen att besluta det jag helst skulle önska, nämligen redan nu anslå medel till byggandet av hamnen i enlighet med fiskehamnskommissionens förslag.

Enligt av löjtnant A. Sandberg i Skånska cementgjuteriet gjord beräkning skulle denna firma kunna utföra uppmuddringen i fråga för en kostnad av cirka 15,000 kronor. För att vara på den säkra sidan torde man dock böra räkna med en kostnad av 20,000 kronor.

På grund av vad sålunda anförts, hemställer jag vördsamt,

att riksdagen må besluta att till uppmuddring utav östliga delen i Abbekås hamn (å fiskehamnskommissionens karta streckat med rött S. V. — N. O.) bevilja ett extra anslag av 20,000 kronor.

Stockholm i januari 1919.

Axel Pehrsson
i Bramstorp.